

[Victor Larsen.]

er godt, at det er sådan —, og hvis skatteevne, forøvrigt både hvis man tager indkomsterne enkeltvis og hvis man sammenlægger dem, i allerhøjeste grad tæller med. Det forhold, som var gældende tidligere, at amtskommunen naturligt måtte henvende sig til grundejerne, fordi det stort set var dem, der måtte betale skatterne, hvordan man så end bar sig ad, er slet ikke tilstede mere. Derfor er det så aldeles urimeligt, at man stadigvæk, jeg kan sige, ganske krampagtigt vil fastholde, at amtsskatterne i virkeligheden skal lignede på de faste ejendomme.

Jeg ved udmærket godt, at man straks heroverfor vil fremføre den indvending, at der gives tilskud af forskellig slags. Det er fuldkommen rigtigt, men det er et ubedrageligt tegn på den dårlige samvittighed, man har haft, at man har følt sig forpligtet til at lappe på dette område gang på gang. Men tilbage bliver der — det lader sig slet ikke bortforklare eller omdiskutere — meget, meget betydelige beløb, som amterne skal have ind, og som stadig pålignes de faste ejendomme og kun dem.

Det har interesseret mig, at den højtærede indenrigsminister, da vi i april 1948 behandlede forslag svarende til disse, sagde, at det altid har været erkendt, at ejendomsskatterne var skatter, som den besiddelsesløse befolkning havde som en prioritet i Danmarks jord. Sådan kan man altså sige det, men kan der gives nogen fornuftig begrundelse for, at man stadig fra det offentliges side forøger denne prioritet? Jeg kan virkelig ikke indse, der er nogen mening i det, og jeg må også sige, at det rimer overordentlig dårligt med de bemærkninger, som den ærede ordfører for det radikale parti hr. Axel Sørensen fremsatte for et øjeblik siden gående ud på, at en ophævelse delvis eller helt af amtsskatterne ville bevirke, at ejendommene blev fordyret, og det ville gøre det mere vanskeligt for de unge at komme til. Det er virkelig en højst ejendommelig betragtning, at bortfjernelse af en prioritet eller undladelse af at gøre den større vil gøre det sværere for de unge at komme til. Naturligvis er det en fuldkommen forkert betragtning. Forholdet er det ganske simple, at hvadenten man er en større eller en mindre ejendomsbesidder på landet, er man naturligvis interesseret i små amtsskatter, det er klart. Uretfærdigheden i påligningen, som den er nu, skriger jo til himlen.

Efter disse bemærkninger vil jeg pege på en helt anden ting, som, såvidt jeg skønner, ikke har været fremme i denne debat. Det er forholdet mellem beskatningen af fast

ejendom og beskatningen efter formue og lejlighed i kommunerne. Som det er nu, kan der finde en revision sted hvert fjerde år, og i mere rolige tider var det jo også nok, men det er det ikke mere, ikke mindst under hensyn til den stærke vækst, der er foregået i stationsbyerne. I kommunerne i Nordsjælland hører man bestandig kommunalfolk gøre den betragtningsgældende, at ved anvendelse af boligstøtteleven — den anvendes naturligvis, det er der ikke noget at sige til — kommer ganske betydelige uretfærdigheder frem, f. eks. med hensyn til de ældre ejendommers beskatning. Boligstøtteleven medfører stærkt stigende udgifter, og det mærker kommunerne hårdt, og derfor er det rimeligt, at man får adgang til overfor amtet at andrage om, at forholdet mellem beskatningen af fast ejendom og beskatningen efter formue og lejlighed ændres hyppigere, f. eks. hvert andet år. Det ville give mere smidighed, mere bevægelighed i skatteudskrivningen, og det ville også give mere retfærdighed.

Samtidig med at vi, som jeg allerede har sagt, giver tilslutning til disse forslag, vil jeg gerne pege på, at det er muligt, man skal gå endnu et skridt videre end her foreslået, idet jeg meget vel kunne tænke mig, at man kom ind på ligefrem at lægge loft over ejendomsskatterne, således at forholdet med de stadigt stigende prioriteter blev bragt til ophør.

Den højtærede indenrigsminister pegede på — det var vel i grunden et hovedargument —, at vi formodentlig snart kunne vente at høre nyt fra den store skattekommission. Jeg erindrer, at den samme højtærede indenrigsminister i april 1948 sagde, at han gik ud fra, at det nu ikke varede så forfærdelig mange måneder, inden man fik en indstilling fra skattekommissionen. 1948 er gået, og nu er 1949 også gået, og man har stadig ikke hørt noget fra samme skattekommission. Jeg underkender naturligvis ikke det arbejde, der gøres der, men jeg ved også udmærket godt, at det er meget vanskelige spørgsmål, der behandles, og det er slet ikke så sikkert, at katten slipper af sækken lige straks. Derfor kan man heller ikke bruge dette som en undskyldning, forekommer det mig, for at undlade at foretage den retfærdighedshandling, det vil være at gennemføre disse forslag. Jeg anbefaler dem.

Lynnerup Nielsen: De to forelagte lovforslag er gengangere. De har gennem årene fået deres første behandling her i tinget og er derefter gået i udvalg, men da mit parti ikke har kunnet være med i dette udvalgs-